

men hvis det er Hensigten, maa jeg hævde, at der ikke er stor Forskel paa, om man benytter Piglyster eller Savlyster. Der er store Strækninger, nemlig hvor der er fast Grund, hvor Piglysteren alene kan bruges med Nytte, og hvor Savlysteren ikke kan benyttes. De mange, der tilfældig ere komne til at bo og bygge paa Steder, hvor Grunden er fast, ville altsaa lide Uret, naar Piglystre ere forbudte. Jeg vil henstille, om ikke enten begge Dele kunde forbydes, eller, hvad jeg vilde foretrække, ogsaa Piglyster tillades. Komme vi først ind paa Spørgsmaalet om Dyrplageri, vil der være saa mange andre Omraader, hvor der bør tages Hensyn — jeg sigter der navnlig til Jagtlovgivningen, som jeg dog nu ikke skal berøre. Jeg tillader mig at gøre denne Henstilling angaaende dette Punkt, som for øvrigt har været berørt af tidligere Talere.

Der er et Punkt, som, saa vidt jeg ved, ikke har været omtalt under Diskussionen; det er § 16, hvor det mindste Maal for Hummer er sat til 8 Tommer. I Loven af 1888 var Grænsen sat til 7 Tommer. Det staar mig ikke klart, hvorfor Maalet var sat op i det tidligere Lovforslag og nu er bibeholdt i dette Forslag. Jeg er tilbøjelig til at tro, at der her, som det tidt kan ske, har indsneget sig noget, og jeg haaber derfor, at den højtærede Landbrugsminister og det kommende Udvalg ville tage Hensyn hertil. I August—September Maaned kommer der nemlig, som Fiskerne kalde det, drivende en meget betydelig Mængde norske Hummer ned langs Vestkysten, og blandt disse findes der et meget stort Antal, som netop maale mellem 7 og 8 Tommer, og som blive betalte med en forholdsvis høj Pris. Ved at sætte 8 Tommer som det mindste Maal vil man berøve en stor Del af Vesterhavsfiskerne en ret betydelig Indtægt, og jeg ser ikke, at der er nogen Grund dertil. I øvrigt kan jeg i det væsentligste slutte mig til den ærede Ordførers Indledning ligesom ogsaa til den Udtalelse, der kom fra det ærede Medlem for Thisted Amts 2den Valgkreds (N. Andersen). Idet jeg dermed varmt anbefaler Forslaget til velvillig og hurtig Behandling i vedkommende Udvalg, tror jeg, at dette Forslag med nogle mindre Ændringer vil blive hilst med stor Glæde og Taknemmelighed fra den langt overvejende Del af vore Fiskere.

J. H. Jensen (Aalborg Amts 3die Valgkreds): Jeg har faaet det Indtryk, at Tinget er træt af denne Forhandling og

ønsker den snart afsluttet, og da jeg staar med den Bevidsthed, at jeg ikke kan sige noget nyt, skal jeg følge det smukke Eksempel, som de to foregaaende Talere have givet, og kun sige nogle faa Ord. Vi have vel alle haft Forstaaelsen af, at den her foreliggende Opgave berører ikke saa smaa Dele af vor Befolkning, og vi have sikkert tillige en Forstaaelse af, at det maa siges at være næsten umuligt at løse den, saa den tilfredsstillende alle, idet Interesserne her staa saa modstridende, som det vel kan tænkes. Jeg har derfor stadig haft den Anskuelse, siden vi begyndte paa Fiskerilovens Behandling, og det er flere Aar siden, at den bedste Fiskerilov var den, hvori der stod saa lidt som muligt, men hvor der derimod var henvist til for de forskellige Fiskepladser at lave Vedtægter, hvori Flertallet af Fiskerne fik Lov til at bestemme, hvorledes Fiskeriet der skulde udøves. Jeg tror, Fiskernes Interesser paa denne Maade vilde blive bedst varetagne, og at det saaledes vilde være mest tilfredsstillende for Fiskerne. Imidlertid indrømmer jeg Nødvendigheden af nogle bestemte Hovedregler, og paa dette Omraade frembyder dette Forslag betydelige Fordele fremfor den nugældende Lov, der vel omtrent er saa uklar, som Love i det hele taget kunne være, navnlig med Hensyn til Aalegaardsretten, Ilandbringelse af Undermaalsfisk og Maskebestemmelserne i Limfjorden.

Man har med Hensyn til Maskebestemmelser i Limfjorden haft det ejendommelige Tilfælde, at Redskaber, der ere blevne konfiskerede, ere blevne solgte til andre Fiskere og brugte uhindret tæt ved det Sted, hvor de bleve konfiskerede. Det ligger vel nogle Aar tilbage, men passeret er det. Vi have i Limfjorden Eksempel paa, at Fiskeredskeer ere blevne konfiskerede, at det er kommet til Sagsanlæg, og at Statskassen har følt sig moralsk forpligtet til at bære en Del af Omkostningerne, fordi den paagældende Dommer og ogsaa Fiskerikontroløren vare gaaede uden for deres Kompetence. Saadanne Tilfælde maa hemmes i Fremtiden, men for at det kan ske, maa Loven have klare og faste Bestemmelser. Det forekommer mig ganske vist, at Lovforslagets Bestemmelser i Limfjordskapitlet ere klarere end dem, vi for Øjeblikket have, men at man dog uden Skade kunde spare alle disse Bestemmelser og faa nogle almindelige Vedtægter i Stedet for paa de forskellige Pladser. Thi disse Bestemmelser hemme Fiskeriet i Almindelighed, hvorimod Fiskerne kunne